

[Arbejdsministeren]

Jeg mener ikke, at jeg som minister, der er ansvarlig på dette område, kunne have ventet med at fremsætte et lovforslag til engang i februar måned. Jeg har følt det som et meget stort ansvar at følge Hæstrupudvalgets betænkning op, lige så hurtigt den kom, og lige så hurtigt det teknisk kunne lade sig gøre.

Der er selvfølgelig ting, som kræver mange ændringer. Fru Lone Dybkjær var inde på noget, som jeg også finder relevant, nemlig uddannelsen af det personale, som beskæftiger sig med administrationen af dagpengemidlerne. Der er ingen tvivl om, at det er rigtigt, at der er blevet flere, der skal have dagpenge, og også at regelsættet er blevet mere kompliceret. Vi ved også, at der bliver kørt EDB ind i systemerne, og det, vi i øjeblikket gør som administrative forenklinger – det står også i bemærkningerne til lovforslaget – er at stille krav vedrørende de ting, man kan trække ud på EDB. Men det er klart, at det at uddanne personale ordentligt til at kunne behandle sager af denne art også er helt afgørende, og det gør man selvfølgelig ikke fra den ene dag til den anden, det er noget, der skal sættes i værk. Det er også noget, der er vigtigt, og noget, som virker på længere sigt.

Jeg mener ikke, man kan sige, at dette er ensidigt vendt imod A-kasserne. Det er klart, at når det er A-kasserne, som har den funktion, som A-kasserne har i dag – og jeg går ud fra, at der er enighed mellem socialdemokratiet og regeringen om, at det er A-kasserne, der skal administrere vores dagpengesystem – så må man også stille visse krav til A-kasserne for at sikre, at der ikke sker fejludbetalinger, men at systemet virker så godt som muligt. Det må være en forudsætning for det, og det er også netop derfor, jeg bad Arbejdsløshedskassernes Samvirke om at indtræde i udvalget, fordi jeg mener, alle må have en interesse i, at systemet bliver administreret så godt som muligt, og at det regelsæt, som vi så har at arbejde efter, bliver så godt som muligt.

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil godt rette fru Lone Dybkjær, som mente, at vi havde fremsat et forslag i 1972, der alene på grund af fejludbetalinger skulle spare 1 mia kr. Det var til utilsigtet anvendelse af A-kassereglerne generelt, at dette

forslag blev fremsat, men regeringen og det radikale venstre var jo så dygtige, at de femdobledede det, så det, der lå i det forslag, er faktisk gennemført. Men lad nu det være.

Må jeg så have lov til at sige, at jeg er naturligvis enig med ministeren i, at når vi har overladt administrationen af de mange midler til A-kasserne, så må der også stilles krav til A-kasserne, således at fejludbetalinger ikke finder sted. Ja men var det ikke det, vi gjorde i 1981, hvor vi i loven sagde, at hvis grunden til fejludbetaling kan tillægges fejladministration i A-kasserne, så er det A-kasserne, der betaler? Det var vi enige om at gennemføre.

Det, der sker her og nu, er, at hvis et medlem af A-kassen, som skal have udbetalt dagpenge, bevidst eller ubevidst kommer med forkerte oplysninger, hvis der begås bedrageri over for A-kassen, så er det A-kassen, der betaler.

Hvis en arbejdsgiver – og den situation har vi også i dag, det vil jeg godt gøre ministeren opmærksom på – nægter at komme med de oplysninger, som man ifølge lovgivningen skal komme med, og som skal ligge som dokumentation for udbetaling af understøttelse, så har man sanktionsregler. Og hvad er det, vi ser ske i dag? At arbejdsgiveren gladeligt betaler de 500 kr. for at blive fri for at beskæftige sig med dette her overhovedet. Og så er det en fejludbetaling, hvis A-kassen har sat udbetaling af understøttelse i gang.

Det, der gennemføres nu, vil betyde, at man formentlig må bruge bistandslovgivningen sammen med A-kassen, således at A-kassen, indtil den har fået den fornødne dokumentation, hvad den så end skal være, må sende medlemmerne på bistandskontoret. Det, der jo vil ske nu, når arbejdsgiverne ikke vil give dokumentation, er, at A-kasserne ikke udbetaler, og at medlemmerne derved får en kæmpebod for noget, de ikke selv kan gøre for, og om A-kasserne ikke kan gøre for, fordi arbejdsgiverne ikke ønsker at have med det at gøre. Lad os få set på de regler og lave skærpede sanktioner på dette område. Det tror jeg kunne hjælpe en hel del på disse fejludbetalinger.

Lad mig så slutte med at sige, at vi jo i 1981 ændrede reglerne, og det hjalp, og så har man lagt nogle skøn over, hvad der skete i 1981, til grund for, hvad man tror er forhold